



Чи то тумак, чи то маківка...

Це було в ті часи, коли козаки були могутньою силою і наводили жах на ворогів: турків чи татар. Облюбували козаки для свого поселення широкий степовий край із величним Дніпром з численними порогами та густими плавнями. На річці козаки знали кожен острів, кожен порог. А козацькі «чайки» пересувалися по дніпровим хвилям як ластівки над водою – швидко та маневрено.

Отож, під час однієї з воєнних кампаній довелося козакам відступати від татар по Дніпру. Летіла птахом козацька «чайка» по річці, шукаючи двом козакам захисту від прірви татарських вояків-переслідувачів. Схованкою-оберегом для них став острів дивної форми, на якому росли дерева та рослини так щільно та густо, що острів здавався непролазними хащами.

Ледве встигли козаки затягти своє суденце на острів та й самі сховалися серед густого очерету та високорослої трави, аж тут і переслідувачі.

Довго вони кружляли навколо острова, не маючи змогу потрапити на нього. Дивувалися татари, як-то запорожці ніби крізь землю провалилися. Аж поки один з вояків не промовив: «Цей острів схожий на тумак!». А тумак – це шапка із густого овечого чи заячого хутра. Ще покружляли трішки, та й помчали вниз по Дніпру.

Один молодий козак, що сидів у схованці в хащах, чув ту розмову турків, розповідав потім побратиму: «Чули, браття, як тарабарець наш острів тумаком назвав, дуже він йому свою шапку нагадує!».

«Ну що ж, Тумак, то й Тумак, але краще Томаківка. Бачили, які на галявині серед лісу густого маки бувають?» - промовив старий козак.

Молодий козак аж підскочив: «То оті дивні червоні квіти – то маки?». – «Так, то маківки горять на сонці як полум'я», - запевнив старий козак.



З тих пір острів так і став називатися Томаківка. На тому острові було згодом створено козацьку січ, яку і назвали Томаківською.

В наші часи той славний острів затопили водою, а селище, що було недалеко звідти, так і зберегло назву Томаківка.

О.Рубльов
Томаківська центральна бібліотека

